

Interview met Paul Lieverse

Iedere Christen zal het verhaal kennen van de abrupte bekering van de apostel Paulus: in een flits geconfronteerd met Jezus ontwaarde hij de waarheid die hij moest volgen, en niet meer vervolgen. Gebeuren zulke dingen vandaag ook nog? Niet precies zo, maar soms komt het wel in de buurt. Ik spreek met Paul – alweer die naam – Lieverse (55), werkzaam als anesthesioloog en palliatief arts bij een ziekenhuis in Rotterdam.

Als beginnend student medicijnen in Utrecht en komend vanuit een katholieke achtergrond, was ik vooral geïnteresseerd in occulte zaken zoals spiritisme en new age. Dat hield mij toen erg bezig. De verhalen uit de Bijbel kende ik wel, maar verder dan dat ging het niet. Tot ik een medestudent ontmoette, **Jan van der Ploeg**, die mij het evangelie leerde kennen. Hij las met mij het Johannes evangelie. Dat bracht een radicale omkeer bij mij teweeg. Ik las dat Jezus, de zoon van God, weende bij de opwekking van Lazarus. Het trof mij diep dat God niet iets is dat ver boven je staat, maar dat hij persoonlijk betrokken is bij jou. Ik ben toen uit de wereld van seances gestapt. Ik werd geconfronteerd met een andere wereld. Ik besepte dat God ook door en door mens is, en niet een meerdere van de mens.

We leven in het Calvin jaar, die door sommigen wordt geassocieerd met plicht en dogma's. Heb jij dat zo ervaren?

Helemaal niet. Ik vond datgene wat ik leerde uit de Bijbel en de context waarin dat gebeurde, gespreksgroepen van de Navigators, niet te strak. Integendeel, voor mij was dit alles winst en ontplooiing. Ik ben in die tijd ook opgetrokken met **Rinus Baljeu**, die toen het studentenwerk in Utrecht leidde. Tijdens mijn specialisatie in Nijmegen heb ik mijn contacten voortgezet, via het studentenwerk daar.

Hoe ga je met je geloof om in je werk als arts?

Ik werk voor ongeveer driekwart als anesthesioloog, daarbij zorg ik voor narcose tijdens operaties, en voor de rest als palliatief geneeskundige. Dat laatste betekent, dat de arts pijn bij patiënten draagbaar probeert te maken met medicatie en andere hulpmiddelen. Hoewel dit misschien niet zo lijkt, is persoonlijk contact met patiënten die een narcose ondergaan, heel belangrijk. Daarmee kun je angst voor het onbekende wegnemen. Mensen stellen ook vertrouwen in je, als je ze voor de narcose hebt uitgelegd hoe het werkt. Ze vragen dan soms: ik krijg toch wel van u narcose? Bij dit aan de buitenkant technische gebeuren, is dus zeker een element van persoonlijk contact. Dat geldt nog meer voor pijnbestrijding. Met de middelen die inmiddels zijn ontwikkeld en verfijnd, is er in mijn optiek tamelijk makkelijk wat aan pijn te doen, om het dragelijk te maken. Maar goede palliatieve zorg betreft ook de persoon van de patiënt en zijn specifieke noden, en zijn sociale context, zijn familie, bij de behandeling.

Je wordt in dit werk regelmatig geconfronteerd met de eindigheid van het leven.

Om te beginnen kan ik mijn werk goed van mijn persoonlijk leven scheiden. Dat betekent dat ik de zorgen van mensen, die ik in mijn praktijk zie en meemaak, niet als een last thuis met mij meedraag. Met mijn vrouw Liesbeth (53), die ook in dit vak zit, als huisarts, praat ik niet zo vaak over ons vakgebied. Dat heeft onze oudste dochter Ingrid (21) echter niet verhinderd om ook medicijnen te gaan studeren, in Leiden. Blijkbaar heeft het haar interesse gewekt, want wij hebben haar niet die kant uit gestuurd. Onze zoon Mark (16) staat nog voor een beroepskeuze.

.....maar terug naar je werk als palliatief arts....

Mijn Christen zijn motiveert mij om geïnteresseerd te zijn in de persoon van mijn patiënt. Wat is zijn moeite? Ik probeer "langs zij" te komen, en vanuit zijn belevingswereld te spreken over het levenseinde. Het is heel belangrijk voor mensen om het leven te kunnen afronden. Daar speelt palliatieve geneeskunde een belangrijke rol bij, want het kan mensen in staat stellen om los te komen van de pijn en daardoor voor zichzelf en met hun naasten hun einde op zinvolle wijze te beleven. Als iemand daarbij aangeeft in Christus te geloven en met mij te willen bidden, dan zal ik dat zeker doen. Maar het zou oneerlijk zijn om dit op te dringen.

Hoe zorg je voor voeding van je eigen geestelijke leven?

Als het gaat om mijn werk, dan betekent de Christian Medical Fellowship (CMF – www.cmf-nederland.nl) veel voor mij. Dat is een vereniging van artsen en medisch studenten die vanuit hun christelijke overtuiging hun medisch denken en handelen vorm willen geven. Dat gaat door gesprekskringen, conferenties en dergelijke. Het zou fijn zijn als veel meer artsen die Christen zijn lid van CMF worden. Vooral onder medisch studenten zien we de afgelopen jaren veel groei. Zij beleggen in faculteitssteden eigen thema-avonden en hebben jaarlijks een eigen congres. CMF heeft geleidelijk ook meer een taak in de samenleving door zich in het debat rondom ethische dilemma's en politieke keuzes te laten horen.

Paul gaat na dit gesprek naar een vergadering van het bestuur van CMF, waarvan hij deze zomer voorzitter hoopt te worden. Gezien zijn enthousiasme voor deze vereniging staan daar geen pijnpunten op de agenda.

Gerard Niezen
16 januari 2009